

Non obstant modo contraria argumenta. Ad primum enim respondetur ex Durando apud Turrecrem. in d. cap. *Latorum*, num. 9. *vers. tu habita*, i. *questi*. Imperatorem, si vendat Magistratum, quamvis non peccet contra legem Juliam de ambitu; tamen peccat in legem naturalem, cui subijcitur. Unde similiter, & Papa vendendo quodcumque beneficium ecclesiasticum, tamen non peccat in legem Canoniceam, cui non subijcitur; peccat tamen in legem divinam & naturalem. Sed hanc responsionem quatenus habet Imperatorem vendendo Magistratum peccare in legem naturalem, refellit Petrus de Palude apud Turrecrem. *ubi supra*, quia illa potestas est temporalis, & propter utilitatem Reipublice potest institui ut Magistratus, seu Praepositura laicales venderentur, sicut alibi fit, & observatur in multis Curijs Regum, & Principum. Hoc enim secundum cum fieri potest sine peccato, dum tamen caveatur ne mala exinde sequerentur, sicut hanc sententiam etiam in Principe seculari plurimum dant Praepos. in *Summa*, i. *questi*. l. num. 35. & in eam invehit glossa pragmat. Sancti. in *ritul. de Annatis*, in *prin. in ver. Ecclesiasticum*.

Itaque respondetur secundo leges civiles ad rem presentem non pertinere; quia loquuntur in Dignitatibus, & officijs secularibus, quae multum differunt à Dignitatibus, & officijs spiritualibus, ut in cap. *Solita*, de *maior. & obedien.* Unde ex diversis non debet fieri illatio, vulgata, l. *Papianus exuli*, ff. de *minor.* nam sicut res temporales in quantum usui nostro deserviunt sunt in potestate nostra, l. in *re mandata*, c. *Mansi*, & l. *Nemo Externus*, c. *De Indea*; & ideo vendi, & emi possunt: ita & jura, & officia, & dignitates ad gubernationem, & dispositionem quarumcumque rerum huiusmodi ordinatae, naturae non repugnat quoniam possint vendi, sed subsunt

soli Constitutioni Principis. At contrarium est in spiritualibus, quae in nullius sunt dominio, nisi solius Dei, sicut sunt virtutes spirituales, quarum naturae repugnat venditio, ut in c. *Gratia*, i. *questi*. l. cum nullum pretium sit, quo aestimari possint. Quare idem dicendum in officijs, & dignitatibus Ecclesiasticis, quae cum disponant, aut versentur objective circa talia, sunt ejusdem naturae, vel sunt mere spirituales quaedam potestates: nam quilibet titulus Ecclesiasticus est quaedam spiritualis potestas, seu jus spirituale ad aliquos actus spirituales exercendos. Ad hoc cap. *concessa*, l. *questi*. 2. cap. *Generaliter*, l. *questi*. 1. cap. *ut*, l. *questi*. 2. & cap. *su. de refer. lib. 6.* Et quod notat glossa in cap. *Dudum*, in *secundo*, in *ver. Institutum*, *supra*, de *elect.*

Ad secundum respondetur negando minorē; falsum enim est in sacra Scriptura non inveniri damnatum ut simoniaco, nisi venditionem Sacramentorum, & operationem miraculorum. Imò enim *Marth. 10.* prohibentur vendi omnes actus spirituales, ad quorum aliquem simplex quoque Canonicus deputatur, ut in *Clem. 7. 9. de arat. & qualit.* & in decreto Concilij Tridentini cap. 3. *sess. 21.* & cap. 12. *sess. 24.* Et in lege veteri reprobat ut fiat Minister per pecuniam habetur enim, 3. *Reg. 13.* *Quicumque volebat, replebat manum suam, & habebat Sacerdos.*

Nec obstat si dicatur: Olim erat quidem

simoniaco ut quis fieret Minister Templi pro pecunia, quia institutio ministrorum Ecclesiae erat de jure divino, & sanctificatio Sacerdotum & Levitarum; licet distinctio, & ordinatio fuerit facta à David. At institutum Canonicorum est de jure divino, sicut Ordinum, & Sacramentorum. Item auctoritas *Marth. 10.* *Gravi accipistis*, &c. intelligi potest de his, quae accipiuntur à Deo, non ab homine, ut sunt Canonicae.

Id inquam non obstat, quia spirituali formaliter accidit, ut habeat causam spirituales divinam ad hoc ut eius venditio sit simoniaca. Unde cum deputari ad Divinum cultum sit spirituale, sicut & ipse cultus, à quo quocumque fiat haec deputatio, dum tamen ad illum pertinet, est ex potestate à Deo derivata; & consequenter deputatus est in simoniaco, eodem modo simoniaco erit illam deputatorem vendere, sive eadem deputatio fiat à Deo immediate, sive ab homine habente potestatem Dei.

Et quae de Canonatu dicta sunt, eadem vendicant sibi locum in quolibet simplici beneficio, cum illi sit annexa necessario saltem prima clericalis tonsura, & consequenter deputatio ad divinum cultum, c. *Cleros*, 21. *distin.* cap. *Psalmista*, 23. *distin.* c. *Periculis*, 5. *Ad Psalmistam*, 25. *distin.* & cap. *Duo sunt*, l. *qu. 1.* Quod efficaciter probat Caetan. superius relatus, n. 97. 98. & 99.

Ad tertium respondetur negando consequentiam, quia non procedit similitudo à jurepatronatus ad collationem beneficiorum; nam jus patronatus transit vendita villa, vel Castro cum univeritate honorum, nec venditur directè, & principaliter, quia super ipsum non cadit venditio, sed super villam, nec indirectè, & secundario quia villa non pluri venditur propter jus patronatus annexum, alioquin esset simonia, ut in cap. *Ex litteris*, & d. cap. *Cum scilicet* cum utrobique notatis per Doctores de *jurepatron.* At si venderetur beneficium Ecclesiasticum, venditio caderet directè super id, quod est spirituale; quia Praelatus non habet aliter beneficium conferre, nisi quia habet instituire ministrum ad officium. Et ideo si quid venderet, hoc principaliter venderet, & ratione huius quodcumque annexum temporale. Atque ita caderet venditio directè super id, quod spirituale est, quod fieri non potest sine vitio simoniae. Ex ita ad argumentum contrarium responderet Durandus.

Verum haec responsio non placet Petro de Palude, quia Praelatus non solum dat spirituale, sed etiam temporale: confert enim Papa eodem contextu Canoniam, quae est jus spirituale, & praebendam primò vacaturam, quae est beneficium temporale, ut in cap. *Cum M. de Constitucionibus*. Unde posset dicere, Ego confert tibi gratis Canoniam; sed si cum hac velis habere praebendam, dabis mihi tantum. Unde dimidius Canonicus quoad jus spirituale est integer Canonicus. Ergo si Papa faceret eum integrum Canonicum pro pecunia, venditio caderet super purè corporale. Et cum Paludano simpliciter transit Turrecrem. in d. c. *Latorum* v. 9. *vers. Adversam rationem*, l. 9. 1.

Quintimò ob hanc rationem separationis Cardinal. Jacobat. de *Concilio lib. 4. art. 4.* *reclatus*

tas à Redoan. de *simonia*, par. 1. cap. 22. num. 8. tenet Papam non esse simoniaco si pro pecunia conferat beneficium requirens Ordinis executionem, puta Episcopatum, vel beneficium Curatum, si non gerat in mente vendere Ordinem; quia pecunia non videtur recipere pro Ordine, sed pro beneficio tantum. Et Papa potest separare Ordinis executionem ab ipso beneficio: nam ubi vult liberat aliquem ut non teneatur ministrare in Ordine requisito in beneficio, quod habet, & potest facere ut serviet per substitutum, ut ibi per eum. Et videtur sequi Gundisal. Villadiego in *tract. de legat.* n. 36. Sed certe Durand. videtur immeritò impugari, quia praebenda est temporalis res sit; tamen ex debito juris divini est necessariò, connexa cum Clericali officio; & ideo venditio uno, neutrum invenitum derelinquitur, ut in dict. cap. *Si quis obierit*, & in cap. *Sequitur*, l. *qu. 3.* & late probatum est supra, num. 34. 90. & 106. Et nihilominus idem Petrus de Palude, & Turrecrem. ad quintum argumentum contrarium respondet secundo loco, accessorium sequi suum principale, & non è converso, ut in reg. *Accessorium*. Unde cum principale est in se corporale; tunc super ipso utique cadit venditio, & spirituale gratis consequitur, & ita est in jure patronatus, ut in dict. cap. *Ex litteris*, & cap. *Cum saeculum, de jurepatron.* At verò cum è converso spirituale est principale, & temporale accessorium, pro ut est in beneficio; tunc sicut titulus beneficii debet gratis concedi, & non vendi; ita & accessorium. Quapropter cum de jure divino sit, ut qui altari servit, de altari vivat, ut in c. *Cum secundum, de proben.* & ex dictis patet; contra jus divinum esset, si illud quod pro officio dari debet, non daretur nisi pro pecunia. Quod si Praelatus de facto sic divisim ageret dicens: Do tibi gratis Canoniam; & vendi tibi praebendam; ageret in iniuriam, quia semel datum venderet; dando enim Canoniam dat per consequens praebendam, ut in cap. *Relatum*, & cap. *Dilectus*, in *prin. de proben.* tum simoniace, quia non venderet fructus ipsos, sed jus percipiendi fructus. Ipsum autem jus est spirituale per essentiam, quia est idem re quod Canoniam, ut dictum est, num. 118. Ad hoc, c. *Dilectus*, *cod. tit.* & quod notat Abb. in c. *Tnavor*, in 2. *notab. de simonia*.

Ad quartum respondetur negando consequentiam. Ratio est, quia secundum Durandum, & Turrecrem. locis citatis, antecedentia ad sacramenta possunt licetè vendi, dummodo pluri non vendantur ratione consecrationis, quia super illud, quod est corporale, cadit directè venditio, sed officium sequens ad sacramentum secundum se est spirituale, & ideo nec ratione temporalis annexi consequentis vendi potest, cum non transferatur, nisi prius translato officio. Unde oportet venditionem cadere super officium, quod est spirituale.

Et hinc patet etiam responsio ad sequentem confirmationem; quia quando est aliquid partim corporale, & partim spirituale potest aliquo modo fieri venditio ratione corporalis, ubi vendens directè, & per se potest illud corporale in alterum transferre, & non mediante spirituali, quod non est in proposito.

Ad ultimum respondetur negando majorem. Ratio est, quia, ut inquit Turrecrem. in d. c. *Latorum*, num. 9. *vers. Ad quintam*, post Petrus de Palude, ad hoc ut aliquid sit spirituale, ita ut illud vendere sit simoniaco, non requiritur ut sit in eo spiritualitas, quae sit ens reale naturale, vel supernaturale, sicut sunt gratia, & Sacramenta, & huiusmodi; sed satis est ut sit in eo spiritualitas, quae sit relatio rationis, sicut vendere Calicem consecratum ratione consecrationis, quae in eo nihil reale ponit; & tamen est ex se simoniaco. Similiter cum per omne beneficium Ecclesiasticum Clericus ordinetur ad divinum cultum, c. *Cum ad hoc, de Cler.* non residet, c. *Cum secundum, de proben.* Concilium Tridentinum, cap. 3. *sess. 21.* ipsum jus Canonice procul dubio est spirituale relatione, seu ordinatione ad divinum cultum, licet in se non habeat rem spirituales. Ad hoc autem ut aliquid sit ex se simoniaco, non exigitur ut habeat causam spirituales divinam; sed sufficit, ut in se sit tale formaliter. Si enim Papa fecisset Calicem, non propterea Calix plus esset consecratus, quam si faber fecisset; cum formaliter sua spiritualitas sit ex consecratione. Quamobrem quae sunt ex Constitutione Ecclesiae divino cultui annexa, sicut sunt tituli Dignitatum, & beneficiorum quorumcumque, sunt ex se formaliter spiritualia, licet effectivè per Ecclesiam.

Sed clarius ad hoc argumentum, in quo Canonice constituantur vim totam presentis dispositionis, quodque, ut Cajetanus ait est fundamentum totius erroris, respondet idem Cajetanus duobus modis.

Et primò dicitur hoc argumentum peccare, quia assumit non causam, ut causam, dependentiam enim, quam habent tituli beneficiorum à jure positivo, non est causa venalitatis, sed negotiatio spiritualitatis. Unde spiritualia, quae ex jure positivo pendent, venalia non sunt, ut patet de consecratione sacerdotum Valorum, vestitium, de benedictione nuptiarum, &c. quae sunt de jure positivo; & tamen vendi non possunt. Oportet ergo ut oppositum argumentum procedat, pro fundamento assumere quod titulus beneficii sit res temporalis, & non quia est de jure positivo, ut secundum se possit esse materia venditionis.

Deinde aliquid esse de jure positivo contingit dupliciter. Uno modo quoad substantiam rei, ut sunt officia, & administrationes temporales. Alio modo quoad determinationem tantum. Prima quia sunt totaliter ab homine, venalia sunt, ut notat glossa in c. *Salvator*, in *ver. Iudicem*, l. 9. 3. Alia verò, quia secundum substantiam eorum spiritualia sunt, & ab Ecclesia tantum modificationem, & determinationem recipiunt; venalitati repugnant. Rursus prima potest Ecclesia annullare, ut potest totaliter sua opera. Secunda verò potest mutare, & aliter determinare. Unde quamvis in potestate Ecclesiae sit separare à jure clericali determinationem praebendae, quam constituit, si tamen illam sustinet, ex quo spiritualis juris determinatio est, omnino vendi non potest. Quae madidum in potestate Ecclesiae est subtrahere consecrationem Virginium, quam determinavit; si tamen sustinet, vendi non potest nisi simoniace. Ita

Cajetanus in prealleg. tract. 9. de simonia, qu. 1. ad fin. epist. tom. 2.

129 Denique fallacia argumenti Canonistarum conuincitur ex eo quod tituli Patriarchatus, Archiepiscopatus, & Episcopatus sunt de jure positivo, ut est textus in c. 1. & 2. 22. dist. & in c. Olim, 95. dist. Dixi in c. Quanto, supra de trans. Episc. Et tamen constat apud omnes Papam vendere non posse titulum Episcopatus sine labe simoniae, ut firmatum est supra nu. 31. Igitur non licet arguere. Papa est supra omne jus positivum. Ergo potest vendere titulos beneficiale, qui sunt de jure positivo. Sufficit autem dare instantiam ad tollendam vim consequentia, ut post Arist. 8. Topic. notat gloss. 2. in cap. Sicut urgeri, 1. q. 1. & Joan. de Anan. in cap. Suscepimus, num. 5. vers. Facit etiam, de homi. cid.

130 Sed rursus aduersus prædictam conclusionem insurgit Præpositus in d. c. Latorem, num. 29. 1. q. 1. duobus fundamentis. primum est, quia si simonia in beneficio esset jure divino prohibita, sicut simonia in Ordine; diversimodè non punirentur. Quod tamen est falsum, ut notatur in cap. Presbyter, 1. q. 1. & in §. Verum, & in §. ad hoc, 32. dist. Item non heret tanta distinctio super dispensatione, ut cum simoniaco in Ordine non dispensetur: in simoniaco autem in beneficio in quibus talibus dispensari possit, ut patet in c. Quicumque, in c. Eor. in princ. & in c. Præsertim, 1. q. 5.

131 Sed certe hoc primum fundamentum est valde infirmum; quia in peccatis etiam ejusdem speciei jure divino prohibitis sunt gradus, & unum est gravius altero. Ideoque pro modo culpæ ab Ecclesia statuuntur pœnæ, & conceduntur dispensationes. Sicut homicidium ex insidijs gravius est homicidio in pura rixa, vel ad defensionem. Ideoque primum gravius punitur, & super eo non dispensatur; cum tamen dispensari soleat in secundo, c. 1. infra, de homicid. c. 1. eod. tit. lib. 6. cap. Miror, 50. dist. & patet in decreto Concilij Tridentini cap. 7. sess. 14. Et nihilominus utrumque est divina lege prohibitum, ut in Decalogo, Non occides. Et idem patet in alijs criminibus jure divino prohibitis, quæ ex varijs circumstantijs grauius, vel mitius puniuntur juxta textum in l. Aut facta, ff. De pœni. & fuse explicat Henric. Boich. in c. In Archiepiscopatu, colum. 2. vers. Et in hac causa consideratio, infra de raptor. & fufus Marian. Socin. in c. Licet, an. 22. de pœni.

Præterea Concilium Chalcedonenſe simili pœna condemnat eos qui Ecclesiastica beneficia interuentu pecunie acquirunt, ac eos, qui facram manus impositionem, per quam Spiritus sanctus confertur, mercari dignoscuntur. Quæ sunt formalia verba textus in c. Ex multis, 1. q. 3. Atque ita argumentum Præpos. in oppositum retorquetur.

132 Alterum fundamentum est, quia Institutio beneficiorum est de jure positivo. Sed ad hoc factis, superque responsum est supra num. 125. & segg. Et quod Præpositus subjicit neque legem Veteris, neque novi Testamenti potuisse de his titulis cogitare, cum nondum essent instituti, ridiculum est; quia utriusque Testamenti Author est Deus, cui nihil est absconditum, sed omnia

manifesta sunt etiam antequam fiant, cap. Deus omnipotens, 2. quest. 1. Futurum enim, & præteritum non est in Deo: quia quidquid est in eorum est in præsentem æternitatis, ut docet S. Thomas in questionibus disputatis de parentia Dei, quæst. 1. art. 5. ad secundum. Imò redemptorem nostrum de hoc cogitasse, satis conuincitur ex d. cap. Ex multis, ubi Summus Pontifex, qui auctoritatem habet Evangelium declarandi dicit per numularios, quorum fit mentio, Matth. 10. denotari venditores Ecclesiasticæ beneficij, qui Denum Dei, Evangelio teste, Speluncam Latronum faciunt.

Denum etsi paremus legem veteram, aut Evangelium de his titulis non cogitasse; satis est tamen ut damnaverit in genere venditionem spiritualium: nam sub hoc genere comprehenduntur etiam beneficia Ecclesiastica, quæ utique spiritualia sunt, ut in Superioribus monstratum est.

134 Nec videtur subsistere media opinio, quam Præpositus excogitavit in eod. cap. Latorem, nu. 33. distinguendo an beneficium habens certum Ordinem annexum; puta Presbyteratum conferatur pro pecunia non habenti illum Ordinem; an verò conferatur talem Ordinem habenti ut primo casu sit simonia jure divino prohibita. In secundo autem sit simonia de jure positivo tantum.

135 Hæc inquam distinctio non videtur subsistere; quandoquidem jam promotus ad Ordinem, quem requirit beneficium, licet per assequutionem beneficii non adtingatur ad novum Ordinem suscipiendum, adtingitur tamen ad illius executionem in loco cum omnes obtinentes beneficia, quibus onera varia sunt annexa, videlicet ut alij Missas, alij Evangelium, alij Epistolas dicant, seu cantent, teneant, & cogendi sint ab Episcopo in diebus statutis dicitos Ordines per seipſos exercere, ac cætera omnia officia, quæ debent, in cultu divino præstare, ut in Clement. V. de arat. & qual. innovata, & ampliata a Concilio Tridentino cap. 4. sess. 22. Atque ita in venditione cujuslibet beneficii ecclesiastici necessarium venditur exequutio Ordinis, aut saltem officium Clericale, quod ex sui natura spirituale est, & inuendibile, ut ex dictis constat. Et ita prædictam distinctionem refellit, licet multum succinctè, Thomas Campeg. in præcæto tractatu, An Papa labem simoniae incurere possit, num. 13.

136 Postremò ad auctoritatem Canonistarum responderi potest paucissimos esse ex antiquis, & celebrioribus, qui affirmant vendere titulum beneficii Ecclesiastici esse prohibitum de jure positivo tantum, adeò ut Abbas in d. cap. Extirpanda, num. 53. de preben. dicit se non reperisse hanc questionem per aliquem tactam, nisi per Cardin. in cap. 1. de simonia: omnes enim affirmant Papam non involui crimine simoniae in his, quæ sunt simoniaca quia prohibita, & nullus eorum excepto Cardinali ubi supra, Hostien. in cap. Ex parte, il primò, nu. 4. vers. Quodam verò, de offic. deleg. & Henrico Boich. in cap. 1. De Prælati vices suas, exemplificat in venditione beneficii Ecclesiastici. Et Cajetanus tom. 2. opusc. in tract. 9. de simonia; quest. 1. in hoc haud fideliter refert Aaron, de Butr. & Joan. de

de Imol. in c. Ex parte, il primò, de offic. deleg. Non enim dicunt vendere titulum beneficii esse prohibitum de jure positivo, prout illos refert Cajetanus, sed simpliciter distinguunt cum glossa quædam esse prohibita quia simoniaca, quædam verò simoniaca quia prohibita. Imò Butr. n. 10. declarat quæ sint simoniaca quia prohibita, utitur exemplo glossæ, videlicet pactum, vel passillum dare post receptionem in Canonicum, quasi innuens per hoc aliud esse si daretur in actu ipsius receptionis. Similiter Doctores citati supra, num. 63. qui dicunt in Curia Romana non committi simoniam, excepto Henric. Boich. ubi supra, non exemplant in venditione beneficii Ecclesiastici; sed generaliter in simoniaci, quia prohibitis, ut in permutationibus, & consimilibus juxta terminos d. cap. Ex parte, il primò de offic. deleg. & hujus Decretalis. Unde non video quomodo Præpos. in d. cap. Latorem, n. 29. & quidam alij recentiores attestari poterint hanc esse communem opinionem, cum eam ex Clauſis Canonistis nullus tangat præter Hostienſem, Henricum, & Cardinalem, qui etiam transcent siccò, ut ajunt, pede, nec punctum ex professo examinant. Imò Host. & Henric. uno tantum verbo obiter hoc tetigerunt. Et nihilominus etsi hæc sententia esse communis Canonistarum; tamen illi opponitur communis sententia Theologorum. Quare arbitror concludendum Summum Pontificem vendere non posse titulum cujuslibet beneficii Ecclesiastici absque vitio simoniae; quæ tamen omnia determinationi Sanctæ Matris Ecclesiæ humiliter subijcio.

137 Quoad tertium articulum Abbas in cap. Extirpanda, §. Qui verò, num. 55. & 98. de preben. concludit in Hospitalibus, & alijs beneficijs, quorum executio concernit temporalia tantum Papam non committere simoniam recipiendo quid temporale. Quia, inquit, hoc non est vendere donum Dei, sed dicitur prohibitum ab Ecclesia. Et in hoc potest procedere similitudinem legis Iulii de ambitu, quæ locum non habet in Romana Curia. Et hoc idèd, quia ipse Princeps hoc prohibuit. Secus autem si prohibuisset Deus. Subdit tamen utroque casu Papam debere abstinere, & malè facere si non abstinet. Licet hoc ultimo casu non dicatur simoniam propriè committere: nam Papa non potest facere id, per quod denigratur, seu decoloratur status Ecclesiæ, cap. Est illa, 1. quæst. 7. facit quod notatur in cap. Est Christus, de iur. iuran. De hoc in Special. in tit. de legat. §. Nunc breviter, ubi ponit casus in quibus Papa prohibuit est dispensare, & inter cæteros prohibitos connumerat prædictum. Sequitur Redoan. de simonia, par. 1. cap. 22. nu. 6.

138 Ego verò in hoc articulo sic arbitror distinguendum. Aut Hospitalia conferuntur in titulum perpetui beneficii juxta terminos Clement. Quia contigit, §. Ut autem, de relig. domib. Aut conceduntur in administrationem. Primò casu arbitror vendere titulum Hospitalis esse prohibitum, quia simoniacum. Patet quia hujusmodi Hospitalia in titulum collata, eo quod in eorum fundatione ita cautum sit, aut per electionem de illorum Rectoribus provideatur, verè, & propriè sunt beneficia Ecclesiastica, nec

conferri possunt nisi Clericis, ut est expressum in d. §. Ut autem, habentque jura spiritualia, ut in Clement. Per litteras, de preben. & consequenter cum habeant officium clericale annexum, non possunt esse materia venalitatatis, ut abundè probatum est supra, num. 96. & in hoc potest supplemenda distinctio Abbatis, qui prætermisit Clericatum, prout eam supplet Cajetanus secundum ea, quæ dicta sunt supra, num. 99. In secundo autem casu existimo veram esse Abbatis doctrinam, ita ut recipere pecuniam pro hujusmodi administrationibus, & officijs temporalibus non sit ex se simoniacum. Idque siue administrationes hujusmodi sint temporales instar Tutorum, & Curatorum, ut d. §. Ut autem, vers. Illi etiam, vel Præſidentium Civitatis Romanæ, ut in cap. Eminentia, de elect. lib. 6. Aut Præſidentium alijs Civitatibus, vel Universitatibus, de quibus per Host. & Joan. Andr. in c. fin. de iudic. siue sint perpetuæ; nam hodie, sicut olim, instituntur Rectores perpetui in locis talibus, ut dicit glossa in d. §. Ut autem in ver. Committitur. Et est ratio quia hujusmodi administrationes, & officia possunt committi etiam laicis, ut probatur in eodem, §. Ut autem: nam posteaquam textus prohibuit Hospitalia conferri Clericis ad titulum beneficii, immèdiatè subdit: (sed eorum gubernatio viris providis, & idoneis, & boni testimonij committatur.) Unde nec personæ, nec administrationes hujusmodi sunt per se sacræ. Neque Ecclesiæ eas facit sacræ, & idèd talia vendere non est jure divino, aut naturali prohibitum, sed tantum ex Constitutione Ecclesiæ. Et ita in effectu post Hugonem tenet glossa in c. Salvator, in ver. Iudicem, 1. quæ. 3. præpos. in cap. Latorem, n. 30. vers. Alioquin sequeretur, 1. quæ. 1. & dixi supra in 1. quæst. num. 21.

104 Quoad QUÆRO, utrum annatæ in Romana Curia licitè exigantur, & sine labe simoniae. Ex eo quod in præcedentibus questionibus firmatum sit accipere pecuniam pro collatione beneficii Ecclesiastici esse prohibitum quia simoniacum; adèd ut hoc vitium nec supra præſedis purget auctoritas; existimare quispiam poterit annatas in Curia Romana exigi non posse à provisus absque simoniaca pravitare. Sed profectò longè diversa est causa annatarum; quoniam illarum exactio nullatenus fit pro ipsa collatione, seu provisione, sed pro fructibus primò anni beneficiorum vacantium, qui pro dimidia spectant ad Sedem Apostolicam ex justissimo titulo reservationis, quam Romani pontifices pro tanti officij, laboris, & dignitatis sustentatione sibi fecerunt à tempore, cujus initij non extat memoria. Idque non tam lege positiva Ecclesiæ, quam jure divino, & naturali. Unde solutioni annatæ, quam exigit Camera Apostolica non pro ullo jure spirituali, aut spiritualibus annexo, sed pro fructibus mere temporalibus ad se legitime pertinentibus, nefas est ullam simoniae, aut turpis lucri notam ingerere, ut scripsi latissimè in cap. 1. infra. Ne Prælat. vic. suas, & num. 6. usque ad num. 98. ubi de annatarum origine, natura, & justitia copiosè discussi aduersus aliquot Scriptores tam hæreticos, quam Catholicos, qui in illas invehunt, ubi etiam respondi ad decretum Concilij Basiliensis. sess. 21. &